

‘Nura Eylich Yormana, Toraghana van Birana!’

De poortwachter kondigde Nura op luide toon aan. Daar was ze aan gewend, maar vandaag klonk haar naam haar in de oren als die van een vreemde. Als van iemand die zonder te protesteren deed wat van haar verlangd werd, zelfs als duidelijk was, zoals nu, dat dit het begin van het einde was. Haar einde.

Nura haalde diep adem, rechtte haar rug en ging de burchtzaal binnen. Op slag waren alle ogen op haar gericht. Mannenogen. De enige vrouw zat op de troon waar Nura's moeder had moeten zitten en wuifde zichzelf koelte toe met een waaier. Myria was de jonge, mooie en vijfde echtgenote van de Toragh. Sinds hun huwelijk wachtte de territoriumheer ongeduldig op de geboorte van een zoon. Nura geloofde niet dat die er zou komen. De Toragh, een zachtmoedig ogende man met grijs haar, blozende wangen en zwaar overgewicht, had al twaalf jaar geen vrouw meer zwanger gemaakt.

Met haar blik op oneindig liep Nura tussen de rijen banken in de burchtzaal door. Ze kon haar voetstappen op het tapijt duidelijk horen en het ruisen van haar rokken klonk te luid in de stilte. Het leek wel alsof iedereen de adem inhield, in gespannen afwachting van wat komen ging, zich verheugend op haar vertrek. Zij was de sleutel van de deur naar vrede en voorspoed. Dat was bij haar geboorte bepaald en na de sterfdag van haar moeder opnieuw bevestigd.

Volgens de oude gebruiken mocht ze niemand meenemen, dat zou ongeluk brengen. Daarom moest ze het vanaf nu zonder haar gebruikelijke escorte stellen en had ze haar hofdames die ochtend in alle vroegte vaarwel gezegd. Vooral het afscheid van Sanda, de vrouw die haar van kleins af aan had verzorgd en die met haar warmte en wijze raad als een moeder voor haar was geweest, was haar zwaar gevallen. Het idee dat ze Sanda waarschijnlijk nooit meer zou zien was onverdraaglijk, zo erg dat ze zichzelf liever voor de gek hield en deed alsof het niet waar was.

Bij de verhoging met de tronen stond Nura stil. De trap treden leken ineens veel hoger dan anders, haar voeten voelden aan als lood. Dit was het moment waarvan ze had gehoopt dat het nooit zou komen, maar het had zich sneller aangediend dan ze voor mogelijk had gehouden. Als ze het podium beklom bezegelde ze haar lot. Deed ze het niet dan stond haar lot ook vast, maar dan met een andere uitkomst.

‘Op elke splitsing beslis jij zelf welke richting je inslaat,’ hoorde ze Sanda in gedachten zeggen. ‘Het is aan jou om met de informatie waarover je beschikt een beslissing te nemen. Soms kun je niet anders dan een bepaalde weg inslaan om je lotsbestemming in te vullen, soms moet je kiezen uit twee kwaden. Maar een keus heb je altijd, zelfs als dat niet zo lijkt.’

Nu pas drong de strekking van Sanda’s woorden tot Nura door. Ze moest doen wat haar op dit moment het best leek en zo goed mogelijk met de gevolgen omgaan. Buiten Birana had ze een toekomst, al was die angstaanjagend en onzeker. Ging ze de andere kant op, liep ze weg, dan ging ze een wisse dood tegemoet en zou ze haar twintigste geboortedag niet halen. Nura zette een voet op de onderste trede, knielde met gebogen hoofd en kuste de hand die haar werd toegestoken.

‘Vader.’

‘Dochter.’ De Toragh sprak het woord uit alsof het iets smeergigs was en keek op haar neer met ogen die het heetste vuur

konden doven. Nura kon er geen sprankje genegenheid in ontdekken. Maar waarom zou ze daar ook op hopen? Hij was niet alleen haar verwekker en meester, hij was ook de nagel aan haar doodskist.

Met alle waardigheid die ze kon opbrengen nam Nura op de kleinste troon plaats, en voor het eerst bekeek ze de mannen in de zaal eens goed. Het waren stuk voor stuk hoge heren. Mensen van lage rang werden niet tot de Toraghburcht toegelaten, met uitzondering van de bediendes, maar zelfs die waren vaak van aanzienlijke afkomst. Helemaal vooraan zaten de Hofmagi's, gehuld in hun fluwelen kobaltblauwe mantels en met bolvormige mutsen op. De rij achter hen werd bezet door de Raad van Rede, mannen van edele afkomst die de Toragh adviseerden bij het besturen van het territorium. Buiten de burchtpoorten had zich een menigte verzameld. Die hoefde Nura niet te zien of horen om het te weten. Het volk was nieuwsgierig en sensatiebelust, als er iets te beleven viel waren ze er als de kippen bij. Zo was het dertien jaar geleden ook gegaan, toen haar moeder het schavot beklom waar de beul haar opwachtte.

De Toragh had Nura, toen zes jaar oud, gedwongen toe te kijken terwijl de gemaskerde man zijn taak volbracht. De beul had het afgehouden hoofd van haar moeder bij het haar vastgepakt en hoog in de lucht gehouden. Nooit zou Nura de uitdrukking op het dode gezicht vergeten. Net zomin als het bloed en het gejuich van de menigte. Nura had het uitgeschreeuwd, gekrijst, tot de vlakke hand van de Toragh haar het zwijgen had opgelegd.

'Onthoud het maar goed,' had hij haar toegesnauwd. 'Dit gebeurt er met ongehoorzame vrouwen die hun meester te schande maken.' Vanaf dat moment was er een tijd van rampspoed in het territorium aangebroken en hadden angst en haat Nura's liefde voor haar vader overstemd.

Hoorngeschal weerklonk en Nura schrok op uit haar ge-

dachten. Paardenhoeven kletterden over de kasseien op de binnenplaats. Even later stampte de poortwachter drie keer met zijn lans op de vloer, het klonk als donderslagen in een door weerlicht geteisterde hemel. De zenuwen, die Nura de hele dag had onderdrukt, overstegen haar wil. Ze vergat te ademen en greep zich vast aan de leuning van haar troon.

‘Armina Capernus, Toraghana van Priade!’ De schallende stem van de poortwachter weergalmde tussen de muren van de zaal. Nura verstijfde. Daar was ze, de Vlam van de Woestijn. Ze kwam haar halen om haar te pijnigen en te vernederen, en dan... Nura werd misselijk als ze er alleen maar aan dacht. In stilte vervloekte ze de geesten die haar dit hadden aangedaan. Waarom was ze in deze familie geboren? Waarom had een rampzalige gebeurtenis haar twee oudere broers uit het leven weggerukt? Waarom was ze niet een gewoon stads-kind, of een boerenmeid, of een...

De deuren aan de andere kant van de zaal zwaaiden geluidloos open. In de deuropening verscheen een gedaante die er prachtig en tegelijk afschrikwekkend uitzag.

Armina was lang, een kop groter dan de meeste vrouwen. Haar hoofd was omhuld door een gouden masker in de vorm van een vossioen, een roofdier met een spitse snuit. De tanden blikkerden in het binnenvallende zonlicht. De scheefstaande ogen waren bezet met robijnen, waardoor ze gloeiden als de ogen van een boze geest. Het gewaad onder het masker had de kleur van vers bloed. Uit de mouwen staken geen handen, maar gouden klauwen met kromme nagels.

De mannen in de zaal volgden Armina met argusogen toen ze naar het podium schreed. De zes hofdames die haar vergezelden waren de mooiste vrouwen die Nura ooit had gezien. Ze hadden de karakteristieke verfijnde gelaatstreken van het Priadevolk, een warme huidskleur en zwart haar dat omlaag golfde tot aan hun knieholten.

Vlak voor het podium stond Armina stil en maakte een

knieval. ‘Machtige Toragh van Birana,’ zei de hese vrouwenstem onder het masker. ‘Nederig vraag ik toestemming om uw dochter, Nura Eylisch Yormana, naar het Misteiland te begeleiden, waar zij zal worden voorbereid op haar magische huwelijk met mijn geliefde broer Kyton, eerstgeboren zoon en opvolger van de Toragh van Priade. Vijf dagen zal zij op het eiland verblijven om te worden ingewijd in de edele huwelijks-tradities. Vijf wachters zullen de oevers van het Misteiland bewaken, opdat geen sterveling het zal wagen de magische rituelen te verstoren. In de zwarte nacht van de zesde ronde maan, na voltrekking van het huwelijk, zullen Priade en Birana verenigd zijn in een alliantie die vruchtbaarheid en voorspoed zal brengen aan...’

‘Doe me een plezier.’ De Toragh maakte een verveeld handgebaar. ‘Laat alle poespas achterwege en neem haar mee, wil je?’ Hij gebaarde naar Nura, die met stijve rug op haar troon zat. Hoe haalde haar vader het in zijn hoofd om Armina in de rede te vallen? Als hij haar beledigde kon dat noodlottige gevolgen hebben voor het territorium. Zelf zou Nura het eerste slachtoffer worden, want als ze iets in haar leven had geleerd dan was het wel dat haar vader nooit verantwoordelijkheid nam voor de fouten die hij zelf maakte. Daar moesten anderen voor boeten.

Als Armina al geschokt of geïrriteerd was liet ze het niet blijken. ‘Zoals u wilt,’ zei ze terwijl ze overeind kwam en een gouden klauwhand naar Nura uitstak. Nura wierp een snelle blik opzij, maar haar vader keurde haar geen blik waardig. Al zijn aandacht werd in beslag genomen door Myria, die koket giechelde achter haar waaier.

Nura stopte de opwellende tranen. *Niets van aantrekken, hou de eer aan jezelf.* Ze tilde haar rokken op, daalde de trap af en legde haar hand op Armina’s klauw, die koel en glad aanvoelde. Met opgeheven kin liet ze zich door Armina en haar dames meevoeren, de burchtzaal uit. Ze keek niet één keer om.

Op de binnenplaats sloeg een broeierige warmte Nura in het gezicht. Er stonden twee rijtuigen te wachten met daarachter een kar die hoog was opgeladen met kisten en jutezakken. Nura wierp een vluchtige blik op de ramen van haar privé-vertrekken, in de hoop een laatste glimp van Sanda op te vangen, maar behalve een wapperend gordijn viel er geen beweging te bespeuren. Met lood in de schoenen liet Nura zich samen met Armina door een koetsier in het voorste rijtuig helpen. Armina's hofdames namen in het tweede rijtuig plaats. Even later kwamen de paarden in beweging en de stoet zette ratelend en schuddend koers richting ophaalbrug.

Nura zonk achterover tegen de leren bekleding van het rijtuig. De reis was nog maar net begonnen en nu al was ze doodmoe. Armina zat statig naast haar. Onder het vossioenmasker vandaan stak een haarlok in de kleur van de ondergaande zon. Nura verstijfde. Hadden niet alleen de Ruchia's rood haar? De gevreesde vrouwelijke Magi's die niets dan kommer, kwel en verderf brachten? Droeg Armina het masker om haar ware gezicht te verbergen?

Een geklauwde hand belandde op Nura's been. 'Rustig maar,' zei Armina. 'Als we de stad uit zijn, is het ergste voorbij.'

Nura knikte werktuiglijk, maar ze betwijfelde of Armina gelijk zou krijgen. Het rode haar van de Toraghdochter voorspelde weinig goeds. De rituelen ter voorbereiding op het huwelijk moesten nog komen en daarover deden de meest bizarre verhalen de ronde. En al dikten mensen de verhalen ongetwijfeld aan, waar rook was, was vuur. Er moest een kern van waarheid in schuilen.

De ophaalbrug kwam in zicht. De bielzen kraakten en rammelden onder het gewicht van de rijtuigen. Het gejoel van de menigte buiten de burcht was nu duidelijk te horen en zoals altijd bracht dat afschuwelijke herinneringen met zich mee.

Achter de poort strekten het dal en de stad zich uit en, of ze wilde of niet, Nura moest toegeven dat het uitzicht prachtig was. Witgekalkte huizen met platte daken stonden verschenen tussen bloesembomen. De rivier die de stad in twee helften verdeelde schitterde in het zonlicht. In de verte verrees de uitkijkpost, een kilometers hoge vulkaan waarvan het oppervlak voor een groot deel was weggehakt om huizen en muren van te bouwen.

De rit door de stad leek een eeuwigheid te duren. Langs de kant van de weg stonden honderden mensen, zwaaiend met zakdoeken en lappen. Nura zwaaide stijfjes terug, terwijl Armina roerloos naast haar zat. Het zonlicht spatte in stralen van het gouden masker en de rode vossioenogen gloeiden als vuur.

Zodra ze de stadsmuur bereikten en de stad achter zich lieten, maakte het gejoel plaats voor het ruisen van bomen en struiken. Het geluid kalmeerde Nura enigszins, tot ze zich bewust werd van de dreiging die boven het territorium hing. Het was een duistere schaduw die ze niet kon zien, maar des te beter kon voelen. Vooral 's nachts, wanneer de wolk zich met verdubbelde kracht manifesteerde en de mist kwam opzetten. De boeren die ze op weg naar de territoriumgrens tegenkwamen voelden de dreiging ook. Dat wist Nura zeker, want al hadden de meeste mensen geen toegang tot hun magische kracht, ze waren de gave niet kwijtgeraakt. En hoewel het onheil steeds op een andere manier tot uiting kwam, de gevolgen waren altijd gelijk: er stierven mensen en dieren.

Nura was nog nooit buiten het territorium geweest en bij het passeren van de laatste muur trof het landschap haar op een rauwe manier. Het uitzicht klopte precies met het beeld dat Sanda van het Woeste Land geschetst had. De vlakte was begroeid met taai gras en dorre struiken, en eindigde bij een brede kloof die vanuit het rijtuig niet te zien was. In de verte torenden kale rotsen omhoog.

Behalve over het landschap had Sanda Nura verhalen verteld over de uitgestotenen, uitschot dat voor straf tot buiten de muren was verbannen. Volgens Sanda overleefden de meesten hun uitzetting niet. Ze werden gegrepen door roofdieren of door vleesetende bomen, of ze stierven langzaam de hongerdood. Degenen die het wel hadden gered zochten hun heil in schimmige nederzettingen en maakten de streek onveilig. Daarom was Nura blij dat ze vlak buiten de territoriumpoorten werden opgewacht door een legerafdeling.

De soldaten droegen het uniform van Priade en zaten op zwaargebouwde paarden die bestand waren tegen barre weersomstandigheden en het overbruggen van grote afstanden. Hun banier, waarop de gouden vossioen van Priade was afgebeeld, wapperde in de wind. De commandant van de legermacht begroette Armina als eerste. Toen wendde hij zich tot Nura.

‘Welkom in ons midden, vrouwe Yormana. Uw schoonheid overtreft de wildste verhalen die over u de ronde doen, en dat zijn er nogal wat!’ Hij grijnsde, gaf haar een knipoog en richtte zich weer tot Armina. ‘Rijden we meteen door naar het eerste kamp, of wilt u hier even rust nemen?’

‘Rust graag,’ zei Armina, ‘zodat ik mezelf van dit wanstaltige ding kan bevrijden.’ Ze tikte met een gouden nagel tegen het masker, waarop de commandant begon te lachen.

‘Dat dacht ik al,’ zei hij. ‘Mag ik?’ Hij stak een hand uit en hielp Armina uit het rijtuig. Nura bleef zitten, wat moest ze anders doen? Niemand had haar ook maar iets verteld over de gewoontes en gebruiken van Priade. Dat het er in haar nieuwe woonplaats anders aan toeging dan thuis was wel duidelijk. Een soldaat uit Birana die het waagde haar zo amicaal te bejegenen werd zonder pardon voor de zandsabels gegooid, met een pijnlijke dood tot gevolg. Armina leek zich echter niet aan het brutale gedrag te storen.

Twee soldaten brachten een houten kist, die ze op de grond

zetten en openmaakten. Op de bodem lag een laag hooi. De commandant pakte Armina's masker vast en tilde het voorzichtig van haar hoofd. Het steile rode haar dat eronder vandaan kwam vloeyde over haar rug tot aan haar middel. Armina liet het gewaad van haar schouders in de handen van haar hofdames glijden, die het opvouwden en in de kist legden.

Tot Nura's verrassing droeg Armina geen jurk, maar grauwgekleurde mannenkieren en hoge leren laarzen. De commandant reikte haar een lang zwaard aan, dat ze een stukje uit de schede trok en weer terugschooft. Toen draaide ze zich om, klom met lenige bewegingen in het rijtuig en plofte naast Nura op het leren bankje. 'Zo,' zei ze, terwijl ze haar lange haar in een staart op haar rug bond. 'Dat voelt een stuk beter. Nu kunnen we verder, wat jij?'